

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skribenten Nik. Fred. Sev. Grundtvigs Literaire Testamente

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 20. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1827_455-txt-shoot-idm642/facsimile.pdf (tilgået 30. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

i Øster-Ledens Eventyr, som til at loslade de strim-
lagte Aander. Selv hos det ny Europas meest poetiske Folkes-
Stamme, hos Angel-Sachsenne, viste Folke-Landen
sig kun paa Eftne-Madsen, og forevigede der mere
sin sidste Heroïds end sine Bedrifteres Minde; kun i
det Lutheriske Sogn blev Hoesten kirkelig, og selv i
Norden kun folkelig som Menighedens Omvæd til
Moses-Drayen ved det røde Had, hvad man vel maa
kalde Luthers Kvad om den underlige Kamp og Seier,
den store Udrielse af Paavedømmets Chaos, som han,
vist ligesaa filosofisk rigtig som poetisk deistig,
sammenlignede med Israels berømte Udgang af Egypten.
Det nytter ei at følge, at den følgende Tid
kun altsom meget ligner Vandringen i Dejen, men
dog har Norden, i Sammenligning med Sydland,
noget saa venligt, uskyldigt, paradisisk i sit Udsende,
at man fristes til at troe, der ere de lykkelige Der,
hvor Luthers Aand henførvede, medens man i Wis-
tenberg trættedes om hans Ord; og hvor den mæg-
lede et stille Færtig mellem Aand og Bogstav, som
imellem Mund og Pen, og da nu heller ingensteds
den skikkelige og borgerlige Enighed oprandt saa na-
turlig, og forstyrede saa lidt, som i Danmark og
Norge, hvad Under, at Skjalden i Kirken, selv midt
under den siensynligste Epsid, og trods al Himel-
hed, bromde patriotiske Dramme om en fuldstændig
Gienføbelse af det gamle Villing-Liv i Norden, kun

med det meer omfattende Blik og den dybere Modfæl-
stelse, som det gamle Nordens Dydagelse, og Videns-
skabeligheds Fremfærd, gjorde baade muelig og
nødvendig. Men intet Under, hvi naturlig! og selv Bog-
Ormen, der nu engang var sammenvorret Villing med
Skjalden, vil en klogere Eftersigt slet ikke bebreide,
hvad han ei kunde lade; men Salen er her om en
Eftersigt, som vilde og som burde kraftig bidrage til,
at det oprandt en paa aandelige Ting klogere Efters-
sigt, og han maa vel sige kaldt til at være sin
egen Decensur, da han endnu Ingen har fundet, som
lige partisk for Eftersigten og for den nordiske Læse-
Verden, og dem begge Der, hver paa sin Maade:
Eftersigten Det til, imellem, over sin Indlings-Mate-
rie at glemme sine Læses-Tarv, og dem den tilsva-
rende Det til at overspringe hvad der var Stod paa
deres Kirke-Vei. Alt behandle Tro med Uegnyd-
hed, kan intet Menneske, som selv har nogen; det er
et uskyldigt Folk og en forvildet Skjalde, som ingen
har, og det er en foragtelig Præst, som enten ikke
selv troer hvad han forkynder, eller dog ei tør være
det bekendt for hele Verden; saa de Læsere, der ei
kun lide Bøger af en Eftersigt, fordi han siger dem,
det er ikke mennekeligt, men dyrt, at glemme Hims-
len over Jorden, være end dyrt, at trods og be-
spotte Livet og Lyset i det dunkle Dyd, som er deres
uraadfelige Kilde, eller fordi han siger dem, at

